

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: V. J.,
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2017, č. j. JMK 90927/2017, sp. zn. S-JMK 74815/2017/OD/Př,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 22. 6. 2017, č. j. JMK 90927/2017, sp. zn. S-JMK 74815/2017/OD/Př se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 29. 3. 2017, č. j. ODSČ-62070/17-45 se zrušuje.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč k rukám právního zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, Praha, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 22. 8. 2017 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2017, č. j. JMK 90927/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 29. 3. 2017, č. j. ODSČ-62070/17-45, jímž byl žalobce uznán vinným ze správních deliktů podle § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „silniční zákon“, příp. „zákon o silničním provozu“), kterých se měl podle výroku rozhodnutí prvního stupně dopustit tím, že *jako provozovatel vozidla tovární značky, registrační značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 5. 8. 2015 v 21.30 hodin a dne 4. 9. 2015 v 10.27 hodin.*
2. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce následujícími námitkami. Předně tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl.
3. Žalobce shledával nezákonnost také v uložené pokutě, neboť správní orgán při její výměře nezohlednil zákonná kritéria vyplývající z § 125e odst. 2 silničního zákona. Správní orgán rovněž pochybil i v tom, že nijak nepopsal a nezohlednil svou rozhodovací praxi, která je pro něj přitom závazná. Současně namítal nepřezkoumatelnost úvah o pokutě.
4. Dále namítal, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné, neboť se správní orgán nezabýval právní i skutkovou kvalifikací u každého deliktu zvlášť. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je podle něj nepřezkoumatelné i proto, že není odůvodněna subsumpce zjištěného skutkového stavu pod právní normu. Dále namítal, že správní orgán pouze konstatoval, že se jednalo o zastavení, aniž se jakkoliv zabýval definičními znaky zastavení. Správní orgán rovněž při úvahách o materiální stránce správního deliktu konstatoval, že se v daném případě nevyskytly okolnosti snižující významně škodlivost údajného deliktu, nicméně správní orgán se konkrétními okolnostmi daného případu vůbec nezabýval. Tvrdí, že správní orgán neuvedl ani to, jakým způsobem z fotodokumentace dovodil zastavení v křižovatce, a ani neodůvodnil, jak dovodil, že se

jedná o křižovatku, resp. kde spatřuje její hranice. Žalobci tak např. z odůvodnění není známo ani to, zda je fotodokumentace datována, resp. zda je na ní i čas spáchání údajných správních deliktů, a zda je z fotodokumentace poznat, kde byla pořízena. Přitom pokud by tomu tak nebylo, nebylo by prokázáno, kdy a kde se skutky staly, neboť tyto údaje sice vyplývají z oznámení přestupku, nicméně to není schopno prokázat rozhodnou skutečnost. Namítal též, že správní orgán také nijak neodůvodnil závěr, že údajné správní delikty jsou projednatelné v blokovém řízení.

5. Dále brojil proti vadám výroku rozhodnutí. Namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona 500/2004 Sb., správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, zejm. ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona (toto ustanovení nadto absentuje zcela i v odůvodnění). Ve výroku však absentuje též § 125g odst. 3 silničního zákona, ačkoliv podle něj byla ukládána společná pokuta. Dále žalobce namítá, že ve výroku je toliko odkaz na § 10 silničního zákona, přitom toto ustanovení obsahuje pět odstavců, kdy každý obsahuje velmi rozdílné povinnosti. Žalobce rovněž namítá, že popis skutku ve výroku neumožňuje subsumpci, neboť skutek je popsán zcela nedostatečně. Namítá i to, že z výroku nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv. Tvrdí, že z výroku není zřejmé, kdy a kde mělo k údajným správním deliktům dojít, neboť z výroku vyplývá toliko údaj o čase a místu, kde a kdy se Městská policie Brno o spáchání údajných správních deliktů dozvěděla. Rovněž namítá, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu výrokiem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet správního orgánu.
6. Nedostatky skutkové a právní kvalifikace, kterými trpí výrok, trpělo podle žalobce i oznámení o zahájení řízení (příkaz). Současně proto namítal též nedostatečné sdělení obvinění, což žalobce zkrátilo na jeho právech, neboť se nemohl řádně hájit.
7. Žalobce také namítá, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 silničního zákona, neboť nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, a za tyto v rozporu s § 125g odst. 3 téhož zákona neuložil společnou pokutu, při které by zohlednil absorpční zásadu.
8. Podle žalobce byla v rozporu s § 125h odst. 4 silničního zákona výzva k úhradě určené částky, neboť neobsahovala úplný popis skutku. Z výzvy totiž nebylo patrné, zda údajné porušení pravidel mělo či nikoliv za následek dopravní nehodu. Z výzvy pak nebylo patrné ani to, zda měl řidič žalobcova vozidla zastavit v křižovatce, nebo v nedovolené vzdálenosti od ní.
9. Dále tvrdil, že podle jeho názoru byly oba projednávané „skutky“ ve skutečnosti dílčími útoky, které ve spojení tvoří jeden pokračující správní delikt, tedy jeden skutek. Tyto jednotlivé dílčí útoky totiž pojí shodná právní kvalifikace, shodný způsob spáchání, stejné místo, blízká časová souvislost, a velmi pravděpodobně i jednotný záměr (tj. potřeba zaparkovat). Rovněž z tohoto důvodu je podle názoru žalobce nesprávná právní kvalifikace

a výrok, neboť se nejedná o souběh dvou správních deliktů, ale o jeden pokračující správní delikt.

10. Podle žaloby je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť správní orgán na jednu stranu uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného v době spáchání údajného správního deliktu, nicméně současně uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného do 19. 2. 2016. K tomu žalobce namítá, že ke spáchání správního deliktu mělo dojít 14. 7. 2015. Z odůvodnění lze dovodit, že správní orgán rozhodoval na základě znění silničního zákona ve znění novely č. 268/2015 Sb., současně však správní orgán v odůvodnění uvádí, že novější právní úpravu na případ žalobce neaplikoval.
11. Obě napadená rozhodnutí mají být nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů i proto, že se zjevně jedná pouze o mechanicky vyplněné šablony, a nikoliv o výsledek tvůrčí myšlenkové právní práce, neboť žalobci.
12. Samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je podle žalobce v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
13. Žalobce závěrem namítal, že správní orgán posoudil označení pana N. jako řidiče žalobcova vozidla za účelové, a to na základě skutečností známých mu údajně z úřední činnosti. Žalobci však nedal možnost se s tímto podkladem rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k němu, neboť tento podklad rozhodnutí nebyl obsahem spisu a nebyl ani proveden jako důkaz. Stejného pochybení se pak dopustil též žalovaný při svých úvahách o tom, že označení pana N. za řidiče žalobcova vozidla je zneužitím práva.
14. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 27. 9. 2017 poté, co se vyjádřil k jednotlivým námitkám, navrhl zamítnutí žaloby s tím, že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné a námitky žalobce za nedůvodné. Mimo jiné za účelové považoval zpochybnění účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., odůvodnění pokuty považoval za dostatečné. Materiálním znakem správního deliktu se správní orgán prvního stupně zabýval. Fotodokumentace jednání je dle žalovaného kvalitní. Ve výroku rozhodnutí jsou podle žalovaného uvedeny všechny náležitosti. Odvolání podal žalobce blanketní. Odmítl názor, že rozhodnutí jsou mechanicky vyplňované šablony.
15. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání.

Společné řízení

16. Soud se předně musel vypořádat s námitkou vedení společného řízení. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce byl správním orgánem prvního stupně stíhán za celkem sedm deliktů, z nichž jsou v této věci posuzovány správní delikt ze dne 5. 8. 2015 a dne 4. 9. 2015.
17. Další správní delikty provozovatele vozidla jsou samostatně posuzovány ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 73A 23/2017.
18. O správních deliktech posuzovaných v nyní projednávané věci zahájil správní orgán prvního stupně řízení dne 27. 2. 2017. O deliktech, které jsou posuzovány ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 73A 23/2017 rozhodl správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 30. ledna 2017, č. j. ODSČ-33916/16-125, jímž byl žalobce uznán vinným ze správních deliktů podle § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.
19. Absence vedení společného řízení může být procesní vadou řízení před správním orgánem. V případě procesních vad může být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze a jedině zásah do práv žalobce takové intenzity, která by způsobila nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí.
20. Formálně není podle zdejšího soudu pochybení, pokud o správních deliktech nebylo vedeno společné řízení, neboť řízení o správních deliktech v nyní projednávané věci bylo zahájeno až poté, co správní orgán prvního stupně rozhodl o ostatních správních deliktech téhož provozovatele. Samotná námitka nevedení společného řízení proto není důvodná, nicméně přesto má soud za to, že rozhodnutí žalovaného, potažmo i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v souvislosti s mnohostí deliktů činnosti žalobce nezákonné.
21. Žalobce totiž brojil i proti pokutě, resp. jejímu odůvodnění.
22. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62 uvedl, že z „hlediska trestního práva tedy nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. [32] Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo *prima facie* způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přihlížet k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“

23. Podle ustanovení § 43 odst. 2 věty první trestního zákoníku soud uloží souhrnný trest podle zásad uvedených v odstavci 1, když odsuzuje pachatele za trestný čin, *který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin.*
24. V nyní projednávané věci z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán prvního stupně rozhodl o deliktech spáchaných později (delikty posuzované ve věci sp. zn. 73 A 23/2017) prvostupňovým rozhodnutím dříve, než zahájil řízení o dříve spáchaných deliktech, posuzovaných v nyní posuzované věci. V případě, že by se jednalo o trestní řízení, mělo by být rozhodnutí vydané správním orgánem prvního stupně ze dne 30. ledna 2017, č. j. ODSČ-33916/16-125, zrušeno a nahrazeno souhrnným trestem. S ohledem na to, že právní řád neumožňuje uložení souhrnného trestu, měl správní orgán prvního stupně postupovat ve věci tak, že měl alespoň zohlednit zásadu absorpce sazeb, a to tak, že měl přihlídnout při ukládání trestu v nyní přezkoumávané věci k trestu ve věci rozhodnuté dříve, neboť se jedná o sbíhající správní delikty téhož provozovatele vozidla.
25. Z pohledu soudu nemůže obstát argumentace, že by snad správní orgán prvního stupně nemohl vědět o ostatních spáchaných deliktech, neboť z obsahu obou správních spisů vyplývá, že všechny delikty téhož provozovatele posuzovala tatáž úřední osoba a rozhodování o jednotlivých deliktech dělí minimální časový úsek. Soudu není vůbec zřejmé, proč došlo k samostatnému projednání nyní posuzovaných správních deliktů, ačkoliv byly spáchány před spácháním deliktů projednávaných u zdejšího soudu pod sp. zn. 73A 23/2017. Stejně tak v případě žalovaného soud z obsahu správních spisů zjistil, že o deliktech rozhodovala tatáž úřední osoba a odvolání proti oběma rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla projednávána u žalovaného po určitou dobu současně. Žalovaný proto mohl pochybení správního orgánu prvního stupně zjistit a napravit.

Zavinění

26. Následně tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti.
27. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
28. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých

přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb.

29. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
30. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti také dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Uvedený předpis změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
31. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Soud je obecně vázán zákonem a ustanovení čl. CCLVII jasně stanovuje účinnost. Ze shora uvedených důvodů neshledal zdejší soud důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu ke zrušení citovaného ustanovení a proto je toto ustanovení pro soud závazné.
32. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečně plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

a. Paušální závěry ke dvěma deliktům

33. Žalobci lze sice dát za pravdu, že správní orgán prvního stupně nehodnotil samostatně každý delikt, nicméně v souzené věci v tom nevidí soud důvod pro zrušení ani žalobou napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
34. Oba posuzované správní delikty měly svůj původ ve shodném přestupkovém jednání, které se odehrálo na tomtéž místě a kterým byla porušena totožná právní povinnost. Správní orgán prvního stupně se v prvostupňovém rozhodnutí k oběma přestupkovým jednáním zrekapitulovat jednotlivé provedené důkazy a u klíčových důkazů (fotodokumentace, mapové podklady) sice stručně, ale jasně uvedl, co z nich dovodil.
35. Jestliže následně provedl společné právní hodnocení skutkových jednání, nelze mu toto vyčítat jako pochybení, a to právě s ohledem na to, že se jedná o shodný skutkový stav v případě obou přestupkových jednání, tedy opakovat dvakrát totéž považuje soud za nadbytečné a zbytečný formalismus.

b. Neodůvodnění subsumpce pod právní normu

36. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
37. Míra precizace žalobního bodu pak následně předurčuje i rozsah, ve kterém se se žalobním bodem soud zabývá. Tento žalobní bod je zcela neurčitý a soud se proto bude zabývat pouze výslovně tvrzenými nedostatky přezkoumatelnosti napadených rozhodnutí.

c. Dopravní nehoda

38. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel poškozen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tedy tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (neoprávněné zastavení v nedovolené vzdálenosti od hranice křižovatky) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.

39. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je tak požadováno, aby v rozhodnutí byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. zjištěno zaparkování zvnějšku nijak nepoškozeného vozidla), v podstatě nemožná a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že „[p]ostup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „[p]ovinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproazuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti“. Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

d. Definice zastavení

40. Soud k této námitce zdůrazňuje, že žalobce není trestán za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který by spočíval v porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) téhož zákona, nýbrž za porušení objektivní odpovědnosti v souvislosti s provozováním vozidla podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Jeho delikttní chování proto nespočívá v neoprávněném zastavení, nýbrž v nezajištění dodržování povinností řidiče při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci. Samotná definice pojmu „zastavit“ by proto měla vliv pouze pro zpochybnění přestupkového jednání samotného. Jelikož toto ale není kladeno za vinu žalobci, nepovažuje soud za pochybení, pokud se samotným pojmem „zastavení“ správní orgán nezabýval, neboť v obecné rovině definice pojmu „zastavit“ jasně vyplývá z obsahu právní normy.
41. Podle ustanovení § 2 písm. o) zákona o silničním provozu zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení připravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu.
42. Podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) téhož zákona nesmí řidič zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyúsťující pozemní komunikace.
43. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

44. V posuzované věci bylo přestupkovým jednáním samotné zastavení bez ohledu na to, jak dlouho bylo vozidlo v křižovatce odstaveno. Skutečnost, že vozidlo bylo zastaveno v křižovatce, jasně prokazuje fotodokumentace, ze které je jasné patrné, že se vozidlo žalobce nepohybuje. Ta této procesní situace považuje soud za zcela nadbytečné, aby se správní orgán definicí zastavení zabýval. Jistě by bylo vhodné, aby na ustanovení § 2 písm. o) zákona o silničním provozu správní orgán v napadeném rozhodnutí alespoň odkázal, nicméně soud to nepovažuje za takovou vadu, která by měla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť ve věci obsah pojmu „zastavit“ není jakkoliv spornou skutečností a opakování nesporných definic obsažených v zákoně je pouhým formalismem.

e. Okolnosti snižující významně škodlivost údajného deliktu

45. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“*
46. Uvedeným soud nikterak nezpochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (*např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění* srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).
47. Naplnění kterékoliv z uvedených skutečností nikdy v průběhu řízení před správními orgány (a fakticky ani před soudem) žalobce netvrdil. Konkrétní okolnosti případu, jak na ně v žalobě poukazuje žalobce, podle názoru soudu nesnižují společenskou nebezpečnost pod kritickou hranici, neboť skutečnosti příkladmo uváděné žalobcem se primárně týkají jednání řidiče a mají tak primárně význam pro případnou sankci za přestupek. Výši sankce, stejně jako jejím odůvodněním, se však bez ohledu na uvedené bude muset správní orgán opětovně zabývat, přičemž zohlední všechny zjištěné okolnosti daného případu.

f. Skutková zjištění z fotodokumentace

48. Obsahem spisové dokumentace jsou oznámení o přestupcích spáchaných dne 5. 8. 2015 a 4. 9. 2015. Součástí těchto oznámení je fotodokumentace, která byla jako důkaz provedena mimo ústní jednání dne 22. 3. 2017, a to včetně zhlédnutí mapového podkladu z veřejně dostupného zdroje. O provedení dokazování mimo ústní jednání byl žalobce včas dopředu informován a mohl se jej zúčastnit.
49. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí jasně konstatoval, že ze zhlédnutí fotodokumentace je zřejmé, že „řidič s vozidlem zastavil na křižovatce v blízkosti domu č. 84 na ulici Merhautově dne 5. 8. 2015“, resp. že „řidič s vozidlem zastavil na křižovatce v blízkosti domu č. 84 na ulici Merhautově dne 4. 9. 2015“. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se následně podává konkrétní čas.
50. Podle názoru zdejšího správní orgán prvního stupně pro účely odůvodnění shrnul obsah fotodokumentace dostatečně, neboť není účelem správního rozhodnutí, aby detailně popisoval, co konkrétně se nachází na jednotlivých fotografiích. Klíčové je, aby shromážděné důkazy poskytovaly dostatečnou oporu pro závěry správního orgánu a aby správní orgán provedené důkazy řádně *interpretoval*, nikoliv *popsal* v odůvodnění svého rozhodnutí.
51. Z provedených důkazů, jejichž provedení se mohl žalobce i jeho zástupce v řízení před správním orgánem zúčastnit, jasně vyplývá místo zachycení přestupku, datum a čas jeho zachycení a identifikace vozidla prostřednictvím jeho registrační značky (z fotodokumentací u oznámení u přestupku) a celková situace jednotlivých ulic v místě vč. umístění vozidla (mapový podklad).
52. Z takto provedeného dokazování jsou jasně patrné klíčové skutečnosti pro závěr o spáchání přestupkového jednání, které bylo základem pro správní delikt provozovatele vozidla. Z fotodokumentace je zcela zřejmé, že v obou případech stojí vozidlo za začátkem zakřivení okraje vozovky [hranice křižovatky ve smyslu ustanovení § 2 písm. x) zákona o silničním provozu], i to, že vozidlo stojí u domu na adrese (což žalobce ani nezpochybňuje), přičemž ve spojení s mapovým podkladem je existence křižovatky v daném místě bezpochyby prokázána.
53. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že ani tato část žalobních námitek není důvodná.

g. Projednatelnost v blokovém řízení.

54. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, jaké přestupkové jednání bylo základem pro vyvození odpovědnosti žalobce za správní delikt. Z náhledu správního orgánu prvního stupně na dostatečnost provedeného dokazování a z uvedené skutkové i právní kvalifikace přestupkového jednání lze jasně dovodit, zda jsou naplněna zákonná kritéria pro závěr o tom, zda by bylo možné projednat přestupek v blokovém řízení.

55. Podle ustanovení § 84 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném v době spáchání deliktu bylo možno projednat přestupek uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. V případě zjištěného porušení právní povinnosti se nejednalo o přestupek, který by bylo možné projednat jen na návrh. Ze zjištěného skutkového stavu a právní kvalifikace přestupkového jednání nevyplývá, že by platila výjimka, dle které nebylo možno projednat v blokovém řízení přestupek, jelikož byl spáchán opakovaně a za spáchání takového přestupku se ukládá vyšší sankce.
56. Podle názoru zdejšího soudu, pokud ze zjištěného skutkového stavu a právní kvalifikace vyvodil správní orgán prvního stupně právní závěr ve vztahu k možnostem projednání přestupkových jednání v blokovém řízení, je dostatečné, pokud tento právní závěr toliko konstatuje, neboť se jedná pouze o zhodnocení naplnění podmínek § 84 zákona o přestupcích. Nadto žalobce ani netvrdí, že by dotčená přestupková jednání nebylo možné sankcionovat v blokovém řízení.
57. Pouze na okraj soud konstatuje, že § 91 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich při srovnání obou ustanovení nepřináší pro žalobce příznivější úpravu.

Vady výroku

a. Rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu

58. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
59. Míra precizace žalobního bodu pak následně předurčuje i rozsah, ve kterém se se žalobním bodem soud zabývá. Není úkolem soudu, aby za žalobce „domýšlel“, jaká všechna ustanovení ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce postrádá. S ohledem na to, že absence ustanovení, které by byla významná pro formulaci výroku rozhodnutí, je vadou, která může způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud k takové vadě přihlédne pouze k námitce žalobce. Nyní posuzovaný žalobní bod je neurčitý a nekonkrétní a soud se proto může zabývat pouze výslovně tvrzenou absencí odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 a § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
60. Soud nepovažuje za pochybení správního orgánu, že nezmiňuje ve výroku ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla

sankce uložena. Vypuštění odkazu na ustanovení 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. V případě napadených rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá, že správní orgán sice necituje ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu číslem, ale činí tak jeho slovním vyjádřením (viz str. 5 rozhodnutí), což považuje soud sice za dostačující, nicméně s ohledem na shora uvedené je zřejmé, že správní orgán prvního stupně v novém řízení bude muset ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu v příslušném znění zohlednit nově s ohledem na aplikaci zásady absorpce.

61. Další část námitky, a to, že ve výroku absentuje odkaz na ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu není důvodná proto, jelikož toto ustanovení ve výroku citováno jest *[„Proto se mu podle ustanovení § 125f odst. 3 ve spojení s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání deliktu a § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, § 79 odst. 5 správního řádu, § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého zisku...“]*.

a. Ustanovení § 10 zákona o silničním provozu

62. Citované ustanovení je ve výrocích I. a II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikováno takto: *„[...] jako provozovatel vozidla [...] v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu“*.
63. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
64. Lze souhlasit se žalobcem potud, že v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl být zhodnocen jako nedostatečný, a to proto, že citace ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je navázána na přesné slovní vyjádření určitého odstavce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil ve vztahu k ustanovení § 10 zákona o silničním provozu veškeré požadované znaky. Výroky I. a II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice neobsahují přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl ale vhodným řešením), ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.

b. Nemožnost subsumpce pro nedostatečný popis jednání

65. Podle názoru zdejšího soudu ani tato část námitky týkající se vad výroku (opět) prvostupňového rozhodnutí není důvodná. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“: *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“*
66. Správní orgán prvního stupně jak ve výroku I., tak i ve výroku II. předně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 5. 8. 2015 v 21:30 hodin (výrok I.), resp. že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 4. 9. 2015 v 10:27 hodin (výrok II.). Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
67. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrný popis přestupkových jednání uvedením místa (.....), dne a času (5. 8. 2015 v 21:30, resp. 4. 9. 2015 v 10:27) a způsobu spáchání (zastavení a nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
68. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či bromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti*

skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“

69. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobce, uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jenž by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Jakkoliv si lze jistě představit (a bylo by to jistě vhodnější) preciznější formulaci popisu porušení povinností a pravidel provozu na pozemní komunikaci např. tím, že bude jasně specifikováno zastavení v křižovatce, tak v nyní posuzované věci ostatní popsání skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.

70. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: *„Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.“*

71. Argumentace žalobce, který uvedl, že *„[z] výroku se však již nepodává, zda řidič žalobcova vozidla zastavil na křižovatce nebo ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní“*, zcela pomíjí to, že skutkové jednání není specifikováno pouze a jedině způsobem spáchání deliktu, ale i jeho místem a časem.

72. Jestliže ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu říká, že *„Řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyúsťující pozemní komunikace,“*, tak skutková věta *„jednání spočívající v neoprávněném zastavení na pozemní komunikaci v dne 5. 8. 2015 v 21:30 hodin“*, resp. *„jednání spočívající v neoprávněném zastavení na pozemní komunikaci v dne 4. 9. 2015 v 10:27 hodin“* jasně popisuje způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace, konkrétně specifikované. Právní hodnocení tohoto jednání následně vymezuje bez pochyb porušenou právní povinnost. Uvedená argumentace žalobce je zjevně zcela účelová. Samotná skutková věta nemá obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobce vyplývajícího ze skutkové věty. Lze tedy dát žalobci za pravdu, že z pouhé formulace *„v neoprávněném zastavení“* nelze seznat protiprávnost jednání, ani to, že zastavil v nedovolené vzdálenosti od křižovatky, avšak toto lze shledat z navazující právní kvalifikace. Právní kvalifikaci zároveň žalobce ve své argumentaci zcela vymlčuje, neboť z ní jasně vyplývá, že porušenou povinností je

nesprávné zastavení v blízkosti křižovatky. Tomu následně odpovídá i kvalifikace možného přestupku.

73. S ohledem na skutková zjištění, která jsou obsahem správního spisu a která jsou podložena fotografiemi z daného místa, vyplývá nezaměnitelnost skutku, který byl následně právně kvalifikován jako porušení povinnosti dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu zastavením v místě, kde to zákon nepřipouští.
74. Podle názoru soudu je tak popis protiprávního jednání dostatečně určitý a nezaměnitelný a žalobní námitka proto není důvodná.

c. Dopravní nehoda jako následek jednání ve výroku

75. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezily správní orgány prvního stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný (viz níže). Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.
76. Podle názoru soudu žalobce nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V souvislosti s nutností uvést, zda mělo nebo nemělo porušení pravidel za následek dopravní nehodu, má soud za to, že popis jednání řidiče vozidla žalobce obsahuje natolik jasné vymezení jednání provozovatele vozidla i řidiče, místa a času spáchání deliktního jednání, že jeho subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je bez problémů možná.

d. Čas a místo přestupkových jednání – pouze zjištění městské policie

77. Tato námitka je v určitém smyslu takříkajíc nevyvratitelná, neboť u deliktů, které trvají po nějakou dobu, lze častokrát jen obtížně zjistit jejich počátek a konec, tedy vymezit

celkovou dobu jejich trvání. Soud má však za to, že takový požadavek na prokazování skutkového stavu by fakticky vedl k beztrestnosti pachatelů a obsahové nevykonatelnosti řady pravidel obsažených v právních normách, neboť by nebylo možno zjistit skutečnou délku trvání deliktu. Fakticky jedinou možností by byl permanentní dohled nad všemi ulicemi měst a obcí např. kamerovým systémem, neboť zjišťování skutkového stavu prostřednictvím např. svědeckých výpovědí by mohlo obdobně narazit na to, že svědek by musel u vozidla stát nepřetržitě od jeho zaparkování do odjezdu, což však není reálné ani prakticky možné.

78. Podstatné pro trestnost jednání řidiče v souzené věci je dle názoru soudu to, zda v době zjištění nezákonného jednání řidiče městskou policií byly naplněny znaky skutkové podstaty či nikoliv, jinými slovy zda ze skutečností zjištěných městskou policií lze dovodit, že došlo v daný okamžik a v daném místě k porušení právních norem. To v daném případě bylo podle názoru zdejšího soudu ve vztahu k porušení ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu prokázáno bylo.
79. V případě, kdy by *ad absurdum* byl řidič stíhán za totožné jednání zjišťované v průběhu např. 4 hodin každou hodinu (stání od 12:00 do 16:00) na tomtéž místě, byl by zcela jistě oprávněn namítat, že jednalo o jedno a totéž jednání. V souzené věci ale z ničeho nevyplývá, že by došlo k opakovanému postihu za jedno a totéž zastavení. Žalobní námitka tak konstruuje pouze hypotetickou vadu rozhodnutí, aniž by měla jakýkoliv vliv na práva a povinnosti žalobce. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně popsal delikt ní jednání a v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 („*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“) nezaměnitelně popsal přestupkové jednání, které následně mohlo bezpochyby poskytnout základ pro posouzení zaměnitelnosti skutku, vč. případného posouzení totožnosti jednání.

e. Závazné určení způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení

80. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit, má, jakkoliv je ve výroku, pouze zjevně informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možné a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o institut tzv. dělené správy, vycházející ze skutečnosti, že vedle peněžitých plnění do veřejných rozpočtů, jako jsou daně, cla, správní, soudní a místní poplatky atd., u nichž je dán komplexní procesní režim podle daňového řádu, se vyskytuje i řada peněžitých plnění směřujících rovněž do veřejných rozpočtů ukládaných podle jiných než daňových zákonů, tj. zejména v obecném režimu správního řádu. Krajský soud nepopírá, že by bylo

vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí, nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

f. Nedostatky oznámení o zahájení řízení (příkaz) a dotčení práva na obhajobu

81. Soud k této námitce musí předně konstatovat, že řízení proti žalobci nebylo zahájeno příkazem a příkaz v posuzované věci vůbec vydán nebyl, a proto nemůže trpět žádnými nedostatky skutkové a právní kvalifikace.
82. Řízení proti žalobci bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení ze dne 27. 2. 2017. V oznámení o zahájení správního řízení byly správní delikty vymezeny stejně jako v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jestliže považoval soud popis skutku za dostačující v případě prvostupňového rozhodnutí, tak argumentem *à maiori ad minus* považuje soud za dostačující i popis skutku v zahájení řízení.
83. Totéž platí i v případě námítky směřující proti Výzvě k úhradě určené částky. Náležitostí výzvy stejně jako náležitostí výroku rozhodnutí (ze shora uvedených důvodů) není konstatování, zda mělo nebo nemělo údajné jednání za následek dopravní nehodu, a stejně tak jako v případě rozhodnutí i oznámení o zahájení správního řízení je popis skutku místem, datem, časem a způsobem spáchání ve spojení s právní kvalifikací porušené povinnosti dostačující.

g. Pokračující delikt

84. Pro definici pokračujících přestupků platí stejná kritéria jako pro pokračující trestný čin. Musí jít o dílčí útoky vedené jednotným záměrem, naplňující skutkovou podstatu stejného správního deliktu, spojené stejným nebo podobným způsobem provedení, které souvisí jak časově, tak předmětem útoku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33).
85. V případě správního deliktu provozovatele vozidla si lze představit pokračující správní delikt teoreticky pouze v případě, že by provozovatel půjčoval vozidlo k páčání přestupků za účelem spáchání správních deliktů provozovatele, a to jen za určitých okolností naplňujících objektivní souvislost pokračujícího deliktu.
86. Tvrzení žalobce, že by se mělo jednat o pokračující správní delikt s ohledem na tvrzený pokračující přestupek řidiče, nemůže v tomto smyslu obstát, neboť v něm zcela absentuje subjektivní souvislost, neboť žalobce ani netvrdí ani neprokazuje jednotící záměr páchat správní delikt provozovatele vozidla. Skutečnost, že úmyslem žalobce nebylo páchat správní delikt provozovatele vozidla, konečně vyplývá i z jeho vlastní argumentace, když tvrdí, že „žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“

Retroaktivita

87. V případě námitky retroaktivního rozhodování správního orgánu prvního stupně dospěl soud z obsahu prvostupňového rozhodnutí ke zjištění, že správní orgán prvního stupně posuzoval aplikovatelné znění právní normy v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k sankci. Na tomto místě hovoří o tom, že první úprava účinná od 20. 2. 2016 není pro provozovatele vozidla příznivější, a proto byla sankce za delikt posuzována podle zákona o silničním provozu ve znění účinném v době, kdy se provozovatel deliktu dopustil.
88. Sankce byla žalobci ukládána podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, který ve znění účinném do 19. 2. 2016 zněl: Za přestupek se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
89. Ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu bylo v tomto znění normováno i v době spáchání deliktů žalobce a zákon č. 268/2015 Sb., který nabyl účinnosti dne 31. 12. 2015, se tohoto ustanovení nedotýkal. Toto ustanovení bylo změněno až zákonem č. 48/2016 Sb. s účinností od 20. 2. 2016. Jestliže tedy správní orgán prvního stupně uvedl, že rozhodoval o sankci ve znění zákona účinného v době, kdy se provozovatel deliktu dopustil, tak rozhodoval podle správného znění zákona a správně posoudil až znění zákona, které bylo účinné až od 20. 2. 2016. Za této situace nevidí soud v této námitce důvod pro zrušení napadených rozhodnutí, neboť žalobci nemohlo vzniknout žádné dotčení na jeho právech.

Šablonovitost

90. Zároveň namítal žalobce šablonovitost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Soud tento názor žalobce nesdílí. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a rozhodování v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.
91. Podle názoru zdejšího soudu se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zabývá všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny a zároveň se správní orgán zabývá i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu.
92. Tato námitka není důvodná.

Protiústavnost

93. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval k námitce protiústavnosti na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.

Nezbytné kroky

94. Otázkami nezbytných kroků v případě zjišťování údajného pachatele přestupků se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval ve své judikatuře. Již v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, uvedl následující: *„Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona o přestupcích), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Nejvyšší správní soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, tak, že „evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela*

přílehlavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

95. *Jak již konstatoval krajský soud, šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se však o to pokusit. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu nikoho neoznačí nebo označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*
96. *Následně obdobně v rozsudku ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, uvedl: „Krajský soud stěžovateli odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014, nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-27, objasnil, že cílem zavedení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt bylo, aby určitá protiprávní jednání nezůstala nepotrestána a aby v případě nezjištění totožnosti pachatele přestupku odpovídal provozovatel vozidla. Jak již stěžovatele upozornil krajský soud, bylo jeho povinností podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. již krajským soudem citovaný rozsudek 3 As 7/2014 - 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. A právě taková situace nastala v případě stěžovatele.“*
97. *Uvedené názory jsou dnes součástí již konstantní judikatury správních soudů k této otázce.*
98. *Soud považuje za naprosto nevěrohodné tvrzení žalobce, že jeho vozidlo řídil v obou případech pan L.H. N. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, stejně jako je to známo*

i správním orgánům, že tato osoba se objevuje jako tvrzený pachatel ve správních řízeních, ve kterých provozovatele vozidel zastupuje společnost ODVOZ VOZU, s.r.o. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí jasně uvedl spisovými značkami případy, ve kterých se mu opakovaně nepodařilo doručit této osobě podání s tím, že zásilku není možné vložit do schránky ani na jiné vhodné místo.

99. S ohledem na závěry, které zaujaly správní soudy, i zdejší soud konstatuje, že není povinností správního orgánu prvního stupně obesílat tvrzeného pachatele přestupku, když je již dopředu zřejmé, že toto obeslání nebude mít žádný efekt. Uvádění osoby pana N. není ničím jiným než obstrukční praktikou, jejímž důsledkem má být oddálení zahájení řízení za účelem dosažení prekluze práva postihnout provozovatele vozidla za správní delikt. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že se jedná o praktiku směřující ke zneužití práva, která nemůže požívat ochrany soudu zejména v případě, kdy je předem zřejmé, že panu N. se nikdy nepodaří doručit.
100. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.
101. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí jednak proto, že nemá oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.] a zároveň i pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
102. S ohledem na to, že vady vedení společného řízení se týkají především rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil soud podle ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s i rozhodnutí Magistrátu města Brna.
103. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze znění § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 7 s.ř.s. jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení mu tak nepřisluší.
104. Ačkoliv žalobce ve věci úspěšný byl, zdejší soud v posuzované věci shledal existenci mimořádných důvodů zvláštního zřetele hodných pro aplikaci § 60 odst. 7 s.ř.s. a žalobci náhradu nákladů zčásti nepřiznal. Důvody zvláštního zřetele hodné shledává soud především v konstantním obstrukčním postupu zmocněnce, kterého si žalobce zvolil pro správní řízení (společnost ODVOZ VOZU, s.r.o.). Tento zmocněnec naplňuje smysl své činnosti konstantně obstrukčními praktikami, které činí jménem zastoupených, kteří si jej i s vědomím toho jako zmocněnce volí zcela dobrovolně (žalobce nevyjímaje). Obstrukční úkony jsou tak přičitatelné přímo účastníkům řízení, jejichž jménem jsou činěny. Zvolený způsob procesní obrany ve správním řízení, stejně jako způsob obrany v soudním řízení, vč. osob zastupujících žalobce odpovídají procesním strategiím a osobám, které jsou spojeny s tzv. pojištěním proti pokutám, kterou nejen zdejší soud považuje za aktivitu, která poskytuje provozovatelům vozidel pocit ochrany před případnou sankcí za porušení

pravidel provozu na pozemní komunikaci, což v konečném důsledku vede k ignorování pravidel silničního provozu v domněnku, že jim nehrozí žádná sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30). Taková činnost je podle názoru zdejšího soudu krajně společensky nebezpečná, jakkoliv není výslovně zakázána zákonem. Obecně soud nemůže přistoupit na posvěcení takovéto činnosti, která má umožnit provozovatelům vozidel vyhnout se jejich odpovědnosti a s tím souvisí i to, že soud nepovažuje za možné aprobovat její *částečné* financování cestou přiznávání náhrad nákladů soudních řízení, *je-li úspěch žalobce před soudem právě důsledkem obstrukční činnosti a nikoliv kontinuální snahy žalobce dosáhnout nápravy protiprávního stavu.*

105. Konkrétně v nyní projednávané věci zvolil žalobce dvě modelové obstrukční taktiky. První z nich spočívala v uvedení, že vozidlo řídila osoba, které se obecně ve správních řízeních nedaří doručovat (L. H. N.). Druhá pak spočívala v ponechání si veškerých námitek, vč. klíčové námitky (pro kterou bylo následně žalobě vyhověno), až pro soudní řízení.
106. Bylo-li by cílem žalobce dosáhnout nápravy protiprávního stavu, zcela jistě mohl klíčové námitky směřující k nutnosti vedení společného řízení uplatnit v rámci odvolání, aby byla tato nezákonnost ještě v rámci správního řízení napravena.
107. Jeho cílem (o čemž je soud právě i s ohledem na volbu zmocněnce přesvědčen) naopak bylo využít tohoto nedostatku pro to, aby bylo správní řízení prodlouženo (v důsledku očekávaného zrušení rozhodnutí soudem) s cílem dosáhnout prekluze, potažmo finančně profitovat z přiznaných nákladů řízení.
108. V souzené věci se jedná o vadu, která mohla být napravena správním orgánem druhého stupně, pokud by na ní žalobce řádně upozornil. Stejně tak se jedná o vadu, ke které soud mohl přihlídnout pouze k řádně uplatněné námitce, neboť se jedná o procesní pochybení správního orgánu, ke kterému soud nemůže přihlížet ex offio. Stejně tak se jedná o vadu, které si sice správní orgán mohl všimnout, nicméně samotné nevedení společného řízení není vadou, pro kterou by bylo nutné rušit napadeného rozhodnutí, jak soud uvedl výše. V případě, že žalobce proti této vadě ve správním řízení nebrojil, jedná se o zcela jistě účelový a obstrukční postup, který nebude požívat ochrany soudu.
109. Z uvedeného jasně pramení snaha dosáhnout zrušení rozhodnutí až v tom stádiu řízení, kdy bude zajištěna náhrada nákladů řízení, a tedy nikoliv ochrana práv žalobce jakmile je to primárně možné.
110. Zároveň je nutné konstatovat, že stejně jako žalobce namítá, že rozhodnutí správních orgánů jsou formulářová, tak shodně žaloby vypracovávané zástupcem žalobce jsou typologicky formulářovými žalobami. Soud tak vynaložené náklady na právní zastoupení nepovažuje za skutečné „náklady řízení“, resp. za účelně vynaložené náklady řízení.
111. S ohledem na výše uvedené shledal soud, že je na místě přiznat žalobci pouze náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, které odpovídají výši soudního poplatku, který žalobce

musel uhradit. Ve zbytku soud shledal důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. května 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.